

RAAISELS ONTRAFELD

ILHA DO GUAJIRU, GONZEND VAN GERUCHTEN

TEKST: MARIJE DEN BREEMS BEELD: ANNA NHEMA

HET LIJKT WEL EEN DIVA OMGEVEN DOOR DE BIJPASSENDE GLAMOUR, ILHA DO GUAJIRÚ. ER IS ZOVEEL AL OVER GUAJIRÚ GERODDELD, GESPROKEN EN GESPECULEERD. MAAR HET BETREFT HIER GEEN DIVA, HET BETREFT EEN EILAND. EEN EILAND OP ZO'N HONDERDVIJFENTACHTIG KILOMETER VAN FORTALEZA IN HET NOORDOOSTEN VAN BRAZILIË. ACCESS GAAT OP ONDERZOEK UIT. WAT IS WAAR EN WAT IS GOSSIP?

Begin augustus 2008 word ik gebeld in Frankrijk, waar ik op dat moment op vakantie ben. Aan de telefoon een landgenoot, Rob. Hij wil graag een afspraak maken. Ik vraag hem mij te mailen, dan bel ik wel terug als ik weer thuis ben. Zo makkelijk laat hij zich niet afschepen. Hij vertelt dat er een waar kiteboardparadijs wordt ontwikkeld op een eiland, genaamd Ilha do Guajirú, in Brazilië. Beachlife Real Estate is eigenaar van een groot deel van het eiland en hij belt namens deze organisatie of Access geïnteresseerd om er wat aandacht aan te geven. Een kiteboardparadijs? Dat spreekt tot de verbeelding. Plotseling ben ik één en al oor. Hij legt kort uit hoe het zit. Het eiland ligt op ongeveer twee uur rijden van Fortaleza en heeft een enorme lagune met blauw, vlak water. Bovendien is het nog onontdekt. Beachlife wil er een bekende kiteboardspot van maken. Uiteraard willen ze hun verhaal delen met de hele Nederlandse kiteboardscene en dus publiceren in Access. "Wat zijn de opties?", vraagt hij mij. Daar kan ik zo één, twee, drie in Frankrijk geen antwoord op geven. Bij thuiskomst zal ik contact met hem opnemen.

Zo gezegd, zo gedaan. Rob komt bij mij op bezoek (ik werk vanuit huis, een woonbootje). De boot ligt direct vol met allerlei promotiemateriaal: enkele enorme posters, folders, stickers en brochures. Ik schiet in de lach, deze man laat er geen gras over groeien. En die vlugge conclusie blijkt honderd procent te kloppen. Hij vertelt meer in één minuut dan een gemiddeld persoon in een uur. Hij loopt druk heen en weer. Leest wat ik opschrijf, schakelt weer door naar het volgende verhaal, opent de internetpagina, start de dvd en vouwt onderwijl posters en brochures uit. Ik krijg amper de kans om de informatie tot me door te laten dringen zo snel gaat-ie. Ik zie mooie stranden, palmbomen, kiteboarders op de lagune, een enkele pousada en het groene eiland. Het ziet er fantastisch uit. Maar ja, ik ga geen spotreport schrijven over een spot die ik alleen van papier en een dvd ken. Dus... >>

"DE REDEN DAT WE NIET HELEMAAL DOORRIJDEN NAAR GUAJIRU IS OMDAT HET NIET VEILIG IS OM 'S NACHTS TE REIZEN."

PUUR EN AUTHENTIEK

Dus, staan we begin november 2008 op Schiphol om in te checken, op weg naar Fortaleza. We vliegen via Lissabon en hebben daar een tussenstop van zes uur. Leuk! Lissabon is een prachtige stad en we vermaken ons prima. We vliegen 's avonds en komen om tien uur 's avonds plaatselijke tijd in Brazilië aan. Voor ons is het eigenlijk al vier uur 's nachts en ik sta te tollen op mijn benen. De rij die langs de douane moet is mega lang. Als we eindelijk na twee uur de douane passeren, worden we verwelkomd door Rob. In een 4x4 rijden we naar Cumbuco, waar we een nachtje zullen slapen alvorens we doorreizen naar de plaats van bestemming. De reden dat we niet helemaal doorrijden naar Guajirú is omdat het niet veilig is om 's nachts te reizen, er lopen ezels over de onverlichte wegen en voor je het weet heb je een ongeluk. De volgende ochtend vertrekken we naar Guajirú. Als we na anderhalf uur in Itarema aankomen, wijzen borden met 'Ilha do Guajirú' ons de weg naar het eiland. Itarema is een slaperig, zwoel en schoon stadje. De mensen zwaaien vriendelijk naar de auto en als we onderweg voor een ijsje stoppen bij een hotel helpt de hoteleigenaar ons vol enthousiasme.

RECHTS: CHILLEN BIJ BLOWN AWAY
ONDER: LOKALE KINDEREN OP GUAJIRU

**"IK VOEL DE AANGENAME
HITTE OP MIJN HUID,
DE WIND DOET MIJN HAAR
OPWAAIEN EN IK RUIK
DE TROPEN."**

Ik ben op slag verliefd op dit plaatsje. Hier is het echt Braziliaans, geen dorp dat drijft op het toerisme, maar een pure, authentieke plek. We rijden weer door en na drie minuten rijden we de strekdam op die het eiland verbindt met het vaste land. We stappen uit bij het gsm-punt om eens goed om ons heen te kijken. Ik voel de aangename hitte op mijn huid, de wind doet mijn haar opwaaien en ik ruik de tropen. Heerlijk!

Om me heen kijkend zie ik palmbomen die een drassig landschap omringen. Her en der staat een mager rund tot zijn knieën in het water. Dit gebied loopt met hoog water onder en nu met laag water staat het bijna droog. Het is de rivier die het eiland omringt. We stappen de auto weer in en rijden verder. De route voert door een enorm groen gebied, duizenden palmbomen en andere planten omringen de weg. Dan een laatste bocht en ik zie blauw water, lichtgeel zand en kites in de lucht. We zijn er!

RAADSELS ONTRAFELD

Nog nooit heeft het op het internet zo gegonsd van de geruchten over een nieuwe kiteboardspot als over Ilha do Guajirú. De wind zou vlagerig zijn, er zouden slangenkwekerijen zijn, het water zou blubberig en enkeldiep zijn. Vooral nog zie ik niets van dat alles. Het water in de lagune is blauw, de kiteboarders varen relaxt in hun boardshort en de kites hangen stabiel in de lucht. Ik kan niet wachten om ook mijn kite op te laten en te gaan spelevaren in het aangename water. Maar eerst moet er een slaapplek voor ons geregeld worden.

We maken kennis met Clemens, een Duitser die zich hier twee jaar geleden gevestigd heeft. Hij runt de pousada 'Lagoa Beach'. Nadat we onze spulletjes in de eenvoudige, maar schone en koele kamer hebben gezet, is het tijd om een hapje en drankje te nuttigen in de spiksplinternieuwe strandtent 'Blown Away'. Een lege maag en kiteboarden is geen goede combinatie, zo weet ik uit ervaring. Ik kies een salade en een fruitshake. Geen verkeerde keuze.

Na de overheerlijke en voedzame maaltijd is het dan eindelijk tijd om te gaan kiteboarden. Ik pomp mijn zevenmetertje op. 's Ochtends is de wind redelijk. Je kunt met twaalf of negen vierkante meter prima uit de voeten. 's Middags neemt de wind toe en kan je aan de bak met negen of zeven vierkante meter. Als ik ga kiteboarden waait het stevig. Na een enerverende sessie stap ik uren later moe, maar voldaan, van het water. Ik heb geen last gehad van onstabiele wind. Er zijn plekken waar de wind over het duin komt, vlak aan de overkant, en eerst zie afneemt om daarna sterker terug te komen. Een fenomeen dat ik al op verschillende bestemmingen ervaren heb. Zo af en toe ook in Nederland. Daarmee lijken de geruchten te worden ontkracht. Want aantijging twee en drie kunnen ook van tafel worden geveegd. Geloof me, slangen zitten hier al helemaal niet. Ik heb een slangenfobie en zou nog voor geen miljoen water ingaan waar het wemelt van die glibberige wezens. En met hoog water is het hier zo diep dat je er niet kunt staan. Met laag water komt er in het midden van de lagune, vlak voor de pousada's een zandbank vrij. Maar de lagune is zeshonderd meter breed en vier kilometer lang. Je kunt dus prima opsteken en voorbij de zandbank gaan varen. Met de aantijgingen van tafel geveegd is het tijd om jullie mee te nemen op verkenningstocht over dit prachtige eiland.

RECHTS: RANDY HEREMAN MET EEN GETWIKTE INDY GLIDE
BOVEN: BUNGALOW BIJ CASA DA BRUXA
ONDER: LOCALE VISSERS OPWEG NAAR HUN WERK

GROEN, GROENER, GROENST

Ilha do Guajirú is een voormalige kokosplantage. Dat verklaart de enorme hoeveelheid palmen. Over het eiland loopt één zandweg. In het midden van het eiland is de sfeer anders. De mangrovebomen vormen een wirwar van takken en wortels. Je hoort de vogels kwetteren en de wind door de palmladeren ruisen. Hier is de invloed van mensen nog niet aanwezig. Het zou geweldig zijn om hier een ecologisch boomhuttenhostel te beginnen, met een loopbrug over de beschermde mangrovebossen heen naar de lagune. Weg van de toeristen.

Nu is Ilha do Guajirú nog een laidback spot, met zandwegen en een vijftal pousada's. Over een jaar of één, twee is dat anders. Al houdt Beachlife Real Estate scherp in de gaten dat de sfeer van het eiland gehandhaafd wordt. Enkele projectontwikkelaars gaan twee laagbouwhotels bouwen geënt op een ecologische bouwwijze en een viertal luxe appartementen 'The Windvillage' zijn al zo goed als klaar. Deze appartementen liggen direct aan de lagune en zijn van alle gemakken voorzien, zoals een rustieke inrichting met zware houten meubels, airco, zwembad in een prachtige tuin met uitzicht op de lagune. Deze appartementen zijn bij uitstek geschikt voor mensen met kinderen. De kracht van het eiland is dan ook dat het een kindvriendelijke plek is. De lagune heeft geen krachtige beachbreak, het water is warm en de bodem loopt langzaam af. Het is dan ook de bedoeling dat de niet kiteboardende familieleden zich hier eveneens thuis zullen voelen. Een geniale insteek, want zoveel windzekere en kindvriendelijke plekken zijn er niet.

RECHTS: OP WEG NAAR DE SECRET SPOT
 LINKS: PAULINE BOUSSARD MET EEN HARDE RAZIJ
 ONDER: THOMAS DEHAENE KOMT OOK EVEN VOORBIJ

GRANDE FESTA

Wij zijn speciaal deze periode aanwezig omdat de feestelijke opening van beachclub 'Blown Away' dit weekend plaatsvindt. Verschillende internationale rijders zoals Randy Hereman, Bas Koole, Pauline Boussard en Jeremie Tronet zijn ook aanwezig. De dag voor het feest gaan we met een boot naar de secret spot, samen met Randy, Pauline, Bas en nog een paar anderen. De secret spot ligt upwind aan de punt van het eiland aan de noordzijde. Het water is er spiegelglad en je kunt er zelfs over een landtong heen springen (dat moet natuurlijk niet iedereen gaan proberen, maar alleen de ervaren kiteboarder). Als we met het bootje naar de spot varen, passeren we de mangrovebossen. De spot wordt verder omringd door zand, behalve dus aan de eilandkant. Na een uurtje varen, crasht iemand zijn kite dicht bij het eiland. Ik probeer te helpen, maar wordt vriendelijk doch dringend verzocht opzij te gaan, door manlief, Marco. Hij doet het wel even. Ik ben immers niet zo handig. Vervolgens hangt zijn kite na wat gehannes in de mangroven. Ik meen een pang-geluid te horen en begin alvast inwendig te vloeken. We hebben nog twee weken te gaan en een kitererepair heb ik hier niet gezien. Maar Marco zou Marco niet zijn als hij dit in mijn ogen enorme probleem niet handig zou oplossen. Als een ware McGiver klimt hij op blote voeten de boom in, peutert voorzichtig zijn kite los, klimt naar beneden, blaast zelf de kite met zijn longinhoud op en vaart rustig weer verder. Het bijbootje is namelijk al weer terug gevaren en heeft de pompen meegenomen. Wij maken aan het eind van de sessie een downwinder terug naar de hoofdspot. Ik ben erg blij dat dit avontuur goed is afgelopen. Maar

**"IK MEEN EEN PANG-GELUID
 TE HOREN EN BEGIN
 ALVAST INWENDIG
 TE VLOEKEN."**

ben wel benieuwd wat er nog meer voor ons in petto is. Marco kennende hoef ik niet lang te wachten. En ja hoor, op de dag van de opening is de fotografe Anna aanwezig. Zij zal foto's schieten van de actie op het water en later op het feest. Marco is kitecamerageil en kiteboardt enthousiast met Anna en de boot mee. Hij springt dichterbij dichterbij de boot. Ik houd mijn hart vast. 'Waarom kan die gast nou nooit eens normaal doen?!' Net als ik besluit er eens wat van te gaan zeggen, loopt zijn kite... om de mast. Van schrik vergeet ik adem te halen. Wat nu? De mast zwenkt, de lijnen spannen en dan valt de kite uit de lucht en Marco gaat head-first het water in. De boot stopt, de lijnen worden los gepeuterd en ook dit incident loopt goed af. Geschrokken is hij niet, breed lachend komt-ie even later aangevaren op de boot. "Zag je dat? Haha, bizar he?" Ik besluit er maar geen al te grote issue van te maken. Het is per slot van rekening feest!

Het feest komt wat langzaam op gang. De Braziliaanse vrouwen staat in eerste instantie wat verlegen aan de rand van de dansvloer te kijken. Maar naarmate de drank rijkelijker vloeit, neemt de verlegenheid af. Enigszins jaloers kijk ik naar de soepele, zwoele bewegingen van de Zuid-Amerikaanse meiden. Was ik maar geboren met salsa-gepeperd bloed. Wat langzaam op gang kwam, mondt uit in een knalfeest. Ik zie Bas stiekem zoenen met een meisje op het strand, Europees en Braziliaans mixt perfect. Overal wordt gelachen en gedanst. De Caipirinha's vloeien rijkelijk en zijn mede verantwoordelijk voor de feestvreugde. >>

BOVEN: PITTORISKE HAVEN VAN ITAREMA
 LINKS: MARIJE DEN BREEHS AAN HET RIPPEN OP DE LAGUNE
 RECHTS: VERSE VIS IN GUAJIRU

BOOTTOCHT

Het leuke aan Guajirú is dat het uitnodigt tot het leren van nieuwe tricks. Dat komt door de stabiele wind en het warme, vlakke water. Ik heb, door goed op Pauline te letten, weer wat nieuwe moves geleerd en me kostelijk vermaakt. Na al dat kiteboarden is het nu even tijd voor iets anders, een boottocht. De boot vertrekt uit de haven van Itarema. Het is een kleine, pittoreske haven. Uiterst fotogeniek. De felgekleurde boten liggen kriskras door elkaar aan de kade. Jongetjes van vier tot twaalf jaar schooieren rond, mannen zitten in de schaduw van hun huis een sigaretje te roken, vis ligt op de kant te drogen. Wij zijn een opvallende verschijning. Onmiddellijk wil iedereen iets. Gelukkig spreken een paar mensen uit de groep voortreffelijk Portugees en kunnen we snel duidelijk maken wat we willen... een boottocht door de rivier naar zee langs de secret spot. Na wat gepingel over de prijs kunnen we aan boord. Om aan boord te komen, worden we overgevoerd via een piepklein gammel vlot dat wordt voortgetrokken door een jongetje van een jaar of tien. Hij geniet zichtbaar van zijn taak, maakt vervolgens wat salto-mortale's voor- en -achterwaarts van de boot en dan kunnen we vertrekken. We varen de kronkelende rivier af. De mangrovebossen glijden voorbij, een vissersbootje passeert. De wind zorgt voor verkoeling. Dit is genieten.

Als we bij zee aankomen, zien we de secret spot van de andere kant. Gelukkig waait het nog niet zo hard. Want de spot ligt er weer super verleidelijk bij en wij hebben geen kiteboardspullen bij ons. We zwemmen in de golven, maken foto's van het surrealistische landschap - door zon en zee gebleekte takken steken uit het witte zand, de lucht is knalblauw en de zee zachtgroen - en varen na een uurtje weer terug. Inmiddels is de wind flink toegenomen en kunnen we weer verder gaan waar we gebleven waren: kiteboarden tot we er bij neervallen!

AFSCHIED

Na twee weken zit ons bezoek erop. We gaan weer naar Nederland. Het is half november en ik bereid me alvast voor op een koud welkom. Voor de laatste keer sta ik op het strand met mijn voeten in het lauwe water, met in de verte ruisende palmbomen, kites zorgen voor vrolijke kleurpatronen in de blauwe lucht. Nog één keer adem ik heel diep de frisse eilandlucht in, waarom komt aan alle leuke dingen zo snel een eind? Al is er deze keer een enorme drive om weer naar huis te gaan: mijn kind! Volgende keer gaat-ie lekker mee. En wie weet blijven we dan wel de hele winter hier in dit kiteboardparadijs!

"DE BRAZILIAANSE VROUWEN STAAT IN EERSTE INSTANTIE WAT VERLEGEN AAN DE RAND VAN DE DANSVLOER TE KIJKEN.

Alle info vind je op de toeristensite:

www.ilha-do-guajiru.com en/of www.thefatwatersea.com,
 de appartementen kun je boeken op www.thewindvillage.com

Nieuwsfeiten op een rij:

- Nieuw kicker- en sliderpark, de grootste ter wereld
- Kiteboardevenement van wereldformaat op Guajirú, in 2010, 2011 en 2012
- Kiteboardfilm van Jeremie Tronet over Ilha do Guajirú vanaf 1 augustus te zien in heel Europa en op de site www.thefatwatersea.com

